

Κυριακή 31η Αυγούστου 2025

Κυριακή IB' Ματθαίου.

(Ματθ. 19, 16 – 26).

«Εἰ δέ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τήν ζωήν» (Ματθ. 19, 17).

Στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς βλέπουμε τόν Ἰησοῦ νά συζητάει μ' ἕναν νέο γιά τήν αἰώνια ζωή καί γιά τήν ἠθική τελειότητα. Ὁ νέος ζητάει πρακτικές συμβουλές γιά τήν πνευματική του πρόοδο, ἀλλά οἱ ἀπαντήσεις πού ἔλαβε δέν τόν βόλεψαν. Θέλει νά μάθει τόν τρόπο πού θά κατακτήσει τήν αἰώνια ζωή καί τήν τελειότητα, ἀλλά δέν θέλει νά ἀπαρνηθεῖ τίς μικρότητες αὐτῆς τῆς ζωῆς καί τίς ἀτέλειες πού συντηροῦν τήν ἀνωριμότητα τῶν παρόντων πραγμάτων. Κολλάει στά ὑπάρχοντα καί χάνει τά ἐπερχόμενα. Ἀγαπάει ὑπερβολικά αὐτά πού ἔχει καί χάνει αὐτά πού θά μπορούσε νά κερδίσει. Διψάει γιά ἀληθινή ζωή, ἀλλά μετατρέπει τή ζωή του σέ κάτι φτηνό. Ὁ Χριστός μέ διάκριση

καί ἀγάπη θέλει νά τοῦ δείξει ὅτι αὐτό πού ζεῖ δέν εἶναι ἡ ἀληθινή ζωή, γι' αὐτό τοῦ λέει: «εἰ δέ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τήν ζωήν». Ἡ πραγματική ζωή δέν βρίσκεται στά ὑπάρχοντα. Ἐάν θέλει νά εἰσέλθει στήν πραγματική ζωή, ὑπάρχει τρόπος.

Ἡ ψευδαίσθηση τῆς ζωῆς δέν βασάνιζε μόνο τόν πλούσιο νεαρό πού συζήτησε μέ τόν Κύριο. Ἡ ψευδαίσθηση τῆς ζωῆς εἶναι μιά πλάνη, στήν ὁποία βρίσκονται πάρα πολλοί ἄνθρωποι καί τό τραγικότερο ὅλων εἶναι ὅτι βρίσκονται καί πάρα πολλοί πιστοί...

«Εἰ δέ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τήν ζωήν» λέγει, κατ' ἀρχήν, ὁ Χριστός σ' αὐτούς οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι ἡ ζωή βρίσκεται στό σῶμα. Ἐπειδή τό σῶμα ἀναπνέει καί ἡ καρδιά κτυπάει, δέν σημαίνει πώς αὐτό εἶναι ἡ πραγματική ζωή. Οἱ λειτουργίες τοῦ σώματος εἶναι ἓνα βιολογικό γεγονός. Ἡ ἀληθινή ζωή δέν εἶναι βιολογία. Ὅποιος ἐπικεντρώνεται μόνο στήν ἱκανοποίηση τῶν σωματικῶν του ἀναγκῶν μετατρέπει τήν ὑπαρξή του σέ βιολογικό περιστατικό. Βιώνει ἢ μάλλον ἐπιβιώνει, ἀλλά δέν ζεῖ. Ἐάν θέλει νά εἰσέλθει στή ζωή, πρέπει νά κοιτάξει πέρα ἀπό τό σῶμα του. Πρέπει νά ἀφουγκραστεῖ τήν ψυ-

χή του. Νά αποδεχτεί ὅτι δέν εἵμαστε μόνον αὐτό πού φαινόμαστε ἐξωτερικά. Ἐκτός ἀπό τήν ὑλική σύσταση ἔχουμε καί τήν πνευματική διάσταση. Ἔχουμε τήν ψυχή, πού εἶναι ἀθάνατη καί ἀφθορη. Ἡ ψυχή δέν ικανοποιεῖται μέ τήν ἐπιβίωση. Ἡ ψυχή διψάει γιά ζωή. Ἐάν θέλουμε νά εἰσέλθουμε στή ζωή, θά ζήσουμε ψυχοσωματικά. Θά δραπετεύσουμε ἀπό τά στενά περιθώρια τῶν σαρκικῶν ἐνστίκτων, τῶν σαρκικῶν αἰσθήσεων καί τῶν σαρκικῶν ἀπαιτήσεων. Ὁ ἀγώνας γιά πλησμονή τῆς σάρκας καί ἡδονή τοῦ σώματος δέν εἶναι ζωή. Εἶναι κατάντια τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Ὁ ἄνθρωπος πού προσανατολίζεται μόνο στό σῶμα του καταντάει ἕνα κτῆνος, ἕνα ἀδίστακτο καί ἄλογο πλάσμα, πού βόσκει καί ἀναπαράγεται χωρίς ποιότητα στό χοιροστάσιο αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἡ μονομέρεια τοῦ ἐνδιαφέροντος μόνο γιά τό σῶμα καί τίς ὑλικές ἀνάγκες φέρνει μία σταδιακή ἀπονέκρωση. Τρέφει τήν φθαρτότητα τοῦ σώματος. Διαβρώνει τό μέτρο καί τήν ἁρμονία μέ τίς πολλές παροχές. Ἔτσι ἡ ἀνθρώπινη πορεία γίνεται βασανιστική. Ὁ σύντομος βίος γίνεται μία ἐμπειρία καί πρόγευση τοῦ θανάτου. Ἡ φροντίδα τοῦ σώμα-

τος ἔχει νόημα μόνον ὅταν γίνεται σέ συνδυασμό μέ τή φροντίδα τῆς ψυχῆς. Τότε, ὁ ἄνθρωπος πού κρατάει τήν ἰσορροπία μεταξύ τῶν ὕλικῶν καί τῶν πνευματικῶν διαστάσεων, εἰσέρχεται στή ζωή. Παύει νά εἶναι βιολογικό περιστατικό. Γίνεται πρόσωπο πού χαίρεται τά πάντα καί γιά πάντα.

«Εἰ δέ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τήν ζωήν» κατά δεύτερον, τό λέγει ὁ Χριστός σέ ὅσους συνέλαβαν λάθος τόν τρόπο τῆς συμπεριφορᾶς καί τῆς πνευματικῆς ποιότητος. Ἐάν θέλουμε νά εἰσέλθουμε στή ζωή, πρέπει νά καταλάβουμε ὅτι ἡ ἀληθινή ζωή εἶναι μόνον ὁ Χριστός. Κάθε τρόπος ζωῆς καί πνευματικῆς ἀνάπτυξης μακριά ἀπό τόν Χριστό εἶναι νέκρωση καί ἔχει τή γεύση τοῦ θανάτου. Μόνον κοντά στόν ἀληθινό Χριστό ὁ ἄνθρωπος ἀνανεώνεται, ξαναγεννιέται, ἀνακουφίζεται καί ξεκουράζεται. Ὁ Κύριος μᾶς ὑπογράμμισε πώς Ἐκεῖνος εἶναι ἡ ἀληθινή ζωή. Μᾶς ὑποσχέθηκε πώς ὅποιος τρέξει κοντά Του θά ἀναπαυθεῖ καί θά λαμβάνει ὄχι μόνο ἀπλή ζωή ἀλλά καί περίσσευμα ζωῆς. Οἱ ἄνθρωποι χωρίς Χριστό βρίσκονται στή χώρα τῆς σκιᾶς καί τοῦ θανάτου. Χωρίς Χριστό ἡ ψυχή διαφθείρεται ἀπό τήν πλάνη,

από τά πάθη, από τά ἄγχη, από τή θλίψη, από τή
 βία, από τήν ἐπιπολαιότητα καί από τήν κακία. Ἡ
 ψυχή χωρίς Χριστό μπορεί νά φαίνεται ἐνάρετη, νά
 ὀδηγεῖται σέ ἀγαθοεργίες, σέ καλά ἔργα, νά φαίνε-
 ται λαμπερή καί ἄνετη, ἀλλά στήν πραγματικότητα
 ὑποφέρει από συμπλέγματα, παράπονα, ἀνεκπλήρω-
 τούς πόθους καί κυρίως από λανθασμένους στόχους
 καί ψεύτικες προοπτικές. Μπορεῖ νά φαίνεται ὅτι
 περνάει καλά, ἀλλά μέσα της ὑπάρχει τό κενό,
 ὑπάρχει ὁ βρωμερός τάφος, ἔστω καί ἂν ἀπ' ἔξω
 δείχνει καλλιεργημένη καί ἀστραφτερή. Ὁ Κύριος σέ
 κάθε πλανεμένο λέγει: «Οἶδά σου τά ἔργα, ὅτι ὄνο-
 μα ἔχεις ὅτι ζεῖς καί νεκρός εἶ». Ὁ ἄνθρωπος πού
 ἀπομακρύνεται ἀπό τόν Θεό μπορεῖ ἐξωτερικά νά
 ἔχει τό ὄνομα καί τήν εἰκόνα τοῦ ζωντανοῦ, ἀλλά
 στήν πραγματικότητα εἶναι νεκρός. Οἱ γνώσεις, ἡ
 ἐπιστήμη, ἡ τέχνη, ἡ ὁμορφιά, ἀκόμη καί ἡ θρησκευ-
 τικότητα, ὅταν ἐξελίσσονται μακριά ἀπό τόν Χριστό,
 δέν ζωοποιοῦν τόν ἄνθρωπο. Μόνον ὁ Κύριος δίνει
 τή νοστιμιά τῆς ζωῆς σέ κάθε πνευματική καί ψυχική
 λειτουργία. Ὅταν βγάλουμε τόν Θεό ἀπό τήν ἐξίσω-
 ση τῆς πραγματικότητας, τότε ζοῦμε σ' ἓναν ἀόρατο

τάφο, σέ μία αποσύνθεση, από τήν όποία ύποφέρουμε, ακόμη καί όταν δέν ξέρουμε τί μᾶς φταίει.

«Εἰ δέ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τήν ζωήν» λέγει ὁ Χριστός σήμερα σέ ὅλους μας. Μᾶς καλεῖ νά εἰσέλθουμε στή ζωή, στήν ἀληθινή ζωή, πού εἶναι ἡ ζωή μας μαζί Του. Νά βγοῦμε ἀπό τούς τάφους τῆς ὑπερβολικῆς φροντίδας γιά τό σῶμα. Νά βγοῦμε ἀπό τούς τάφους τῆς πλάνης καί τοῦ ψεύδους τοῦ πνεύματος. Νά καταλάβουμε ὅτι ἡ ζωή δέν βρίσκεται στόν ἐγωισμό, στήν ἱκανοποίηση τῆς ἐπιθυμίας, στήν πλησμονή ἀπό φθαρτά δεδομένα. Νά καταλάβουμε πώς ἡ ζωή δέν ξεκινάει μέ τά δικά μας κατορθώματα. Δέν ἔχουμε ζωή, ἐπειδή κτυπάει ἡ καρδιά μας καί σκιρτάει ἡ ψυχή μας. Ζωή ἔχουμε όταν ἡ καρδιά μας χτυπάει γιά τόν Χριστό καί ἡ ψυχή μας σκιρτάει γιά τόν Χριστό. Ζωή ἔχουμε όταν κάθε ἀνάσα μας εἶναι μιά προσευχή, όταν τό ὀξυγόνο μας εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στήν ὑπαρξή μας. Τότε θά καταλάβουμε ὅτι πλαστήκαμε γιά τήν ἀθανασία, γιά τήν αἰωνιότητα καί γιά τόν Παράδεισο. Ἀμήν.